Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii

Mila Mea dumnezeiască se face cuvânt peste pământ ca să-l chem pe om la izvorul milei Mele, la înviere să-l chem, căci sunt Cel milos. Mă fac cuvânt de sărbătoare cu înviere peste om, căci sunt Cel ce am înviat dintre morţi ca să-i scol şi pe ei prin învierea Mea şi să le dau înapoi viaţa, căci sunt Cel milos şi umblu cu mila în grai ca să-i dau omului lumină şi înviere să-i dau.

Cobor în grădinile Mele cu tine, popor al cuvântului Meu, şi cobor în mijlocul tău cu mama Mea Fecioara ca să împărţim tămăduiri. Hristos a înviat! Aşa le spunem celor ce se adună la izvor şi la rugăciune tămăduitoare în ziua aceasta şi la veghe pentru calea lor cu Dumnezeu. Hristos a înviat!

O, mamă Fecioară, mama Mea, dulce şi tămăduitor să-ţi fie cuvântul în ziua ta de serbare, mamă! Trebuie să-i învăţăm pe cei ce stau la învăţat că vindecarea începe de la suflet, mamă, de la ceea ce este de la Dumnezeu în om, mamă, iar această vindecare vine de la ascultarea de Dumnezeu în om, o, mama Mea. Cine-i hrăneşte omului ascultarea de Mine? Iubirea face aceasta în om, iubirea de Dumnezeu, mamă. Să le dăm har, să le dăm putere de iubire, mamă, căci ea vindecă pe om de tot ce este străin de Dumnezeu în el şi îl ajută apoi să meargă pe cărările iubirii, mamă. Ne facem cuvânt peste fiii şi fiicele poporului cuvântului Meu şi le dăm învăţătură tămăduitoare şi-i rugăm să Ne asculte povaţa, mamă.

O, e scumpă povaţa cea din cer peste tine, poporul Meu. Duh de ascultare să cauţi să ai, căci cei ce nu ascultă cad de la Dumnezeu, şi e dureros să cadă omul de lângă Mine după ce stă lângă Mine cu paşii lui, cu iubirea lui. Când omului îi piere ascultarea de Dumnezeu, îi piere şi iubirea, şi apoi îi piere şi credinţa, şi toate acestea vin peste om din lipsa temerii de Dumnezeu şi nu de altceva cum ar da el să creadă. Duhul făţărniciei pune apoi stăpânire peste om în fel şi chip şi se ascunde în sine omul şi nu mai are inima curată nici faţă de sine, nici faţă de cei din jurul lui, şi diavolul se bucură şi se odihneşte cu lucrarea lui cea rea în cel ce pierde temerea de Dumnezeu. Vin cu povaţă de tămăduire, vin cu mama Mea Fecioară şi las izvor de tămăduire, povaţă cu învăţătură cerească peste tine, poporul Meu, de peste tot poporul Meu, şi să ia de pe masa Mea cu tine omul care caută după Dumnezeu, tată, că-i trebuie iubire de Dumnezeu omului şi nu poate avea omul mai mare bucurie ca aceea care-i vine lui de la iubirea de Dumnezeu. Cine să-i spună lui aceasta? Cine să-l înveţe pe om să vină după Mine? Cine să Mă spună pe Mine omului câtă fericire pot Eu să-i dau şi să-i spună lui câtă deşertăciune este în el tot ceea ce el caută să facă şi să aibă? O, tu, mama Mea, tu ştii să grăieşti cu omul şi să dai tămăduire sufletului lui. Tu eşti izvor de mângâieri, de tămăduiri, mama Mea. Dă-i poporului Meu povaţa ta de mamă şi dă-i lui putere să poată mult cu Dumnezeu şi mult cu iubirea şi cu ascultarea, o, mama Mea. Amin.

— O, îi dau, Fiule scump al meu, îi dau cu multul poporului Tău, căci toate în mine din Tine sunt mai înainte de naşterea Ta din pântecele meu cel fecioresc. Îi dau povaţă de iubire de Dumnezeu şi-i dau poporului Tău duh de credinţă, căci toate prin credinţă se fac în om pentru Tine, toată împărăţia Ta în el, Fiule scump.

Hristos a înviat, popor al învăţăturii cea de sus! Fiul meu Iisus Hristos mi-a dat cuvânt să te povăţuiesc în ziua mea de serbare în mijlocul tău. Îţi trebuie multă povaţă, îţi trebuie mereu povaţă de înviere dacă eşti fiu al lui Dumnezeu pe pământ. Fiii trebuie să ştie mereu de la tatăl lor, de la mama lor ceea ce au de făcut şi de lucrat şi trebuie să aibă veghe peste ei, căci duhului făţarnic trebuie mereu să i se ştie lucrarea în om, şi nu bănuie omul câtă rădăcină are în el acest duh, care strică adevărul. Să se cerceteze fiecare pe sine şi să se cureţe mereu de lucrarea acestui duh viclean şi să ceară prin rugăciune ajutor din cer mereu, mereu pentru lupta cea

bună şi să stea în pocăinţă adâncă şi sfântă, căci aceasta este mare fericire şi este mare tămăduire şi este lucrarea care-l nimiceşte pe diavolul şi toată puterea lui cea rea în om.

O, tu ai ajutor mare, popor al Fiului meu Iisus Hristos. Te ţine Fiul meu de mânuţă cu tot cuvântul Lui de peste tine, numai să nu te înveţi tu cu bunătatea Lui, ci să te înveţi cu ascultarea de El, măi fiule. Coboară greu la tine Domnul, iar tu trebuie să preţuieşti mult truda Lui cea pentru tine şi pentru paza ta şi pentru creşterea ta cea de sus, pe care El ţi-o dă. Cu mare trezie trebuie să stai şi să fii, căci iubirea cea pentru Dumnezeu are lucrare mare în om şi se varsă în părţi cereşte şi se varsă când ea este, şi aşa lucrează ea acolo unde este şi unde se varsă ea.

Ai grijă să fii în iubire şi să fie ea în tine, fiule al Fiului meu. O, ai grijă mare, ai grijă de credinţă în cuvântul Fiului meu, Care S-a făcut izvor de cuvânt în mijlocul tău. Vezi să nu-ţi fie puţină credinţa, ai grijă, căci scris este că de la cel ce nu are i se ia şi ce mai are. Dureros este să se stingă în om credinţa, dar când neascultarea îl prinde sub ea prea mult pe om, ea îl desparte pe om de Dumnezeu şi-i stinge iubirea de Domnul în suflet, şi apoi vine duşmanul vieţii, vine necredinţa şi-l smulge pe om din braţul Domnului. Dacă ai credinţă mică eşti sărac, fiule, şi n-ai putere pentru Dumnezeu, şi nici El n-are pentru tine, şi este scris că de la cel ce nu are i se ia şi ce mai are şi i se dă celui ce are mai mult, că aşa este cu credinţa, iar tu rămâi gol şi fără nici un acoperământ, că nu te poţi juca cu Dumnezeu cum ai da tu să crezi că se poate oricum cu tine, cel ce ai gustat din atâta izvor de har şi n-ai dat să te îmbogăţeşti în iubire şi în credinţă şi în lucrare cu folos pentru Dumnezeu, nu pentru tine, fiule, dacă tu eşti al lui Dumnezeu. O, nu e totuna cu cel ce nu a ştiut de izvorul acesta şi de gustul lui cel sfânt, nu e totuna ca şi cu cel ce a stat la masă cu Domnul şi apoi se duce nebun în părţi ca plată a nestatorniciei lui şi a lipsei inimii curate în el.

Fiilor, fiilor, când ştiţi că aţi greşit, căiţi-vă adânc şi alergaţi spre iertare şi spre împăcare cu Dumnezeu. Când greşiţi unii prin alţii, unii de la alţii, nu staţi nepăsători, ci alergaţi spre salvare, fiilor, dar nu mai daţi să aveţi legături cu cei cu care v-aţi dus spre greşeală, ci căutaţi salvarea de la cei cu inima curată pentru Domnul şi pentru voi. O, e mare înţelepciune aceasta ce vă învăţ eu pe voi acum, că n-a făcut aşa acest popor şi mulţi s-au pierdut, de la începutul cuvântului Fiului meu prin trâmbiţa Sa Verginica şi până azi, o, mulţi s-au pierdut pe cale dacă n-au ascultat aşa, şi s-au pierdut unii prin alţii dacă n-au mers cu călăuză miloasă, cu lumânare de înviere în mână ca să vadă drumul şi paşii lor pe drum.

O, când Domnul îţi spune cum să lucrezi pe cale, tu aşa să faci, fiule al acestui cuvânt, care te ţine de mânuţă ca să nu cazi, ca să nu rătăceşti de la ascultare, fiule. O singură masă de învăţătură să aveţi, o singură sală de petrecere cu Domnul să folosiţi, căci mai multe feluri de duhuri şi de voinţe şi de dorinţe dau să taie felii din trupul bisericii de nou Ierusalim, dau să-L împartă pe Fiul meu în bucăţi, pe Cel ce Se-mparte şi nu Se desparte împărţind.

O, feriţi-vă de duhul făţărniciei, fiilor! Cu adâncă durere vă povăţuiesc eu pe voi în ziua mea de serbare cu Fiul meu Iisus Hristos în mijlocul vostru şi cu dar de tămăduiri mari peste voi. Când voi n-aţi fi întregi cu inima şi cu iubirea şi cu credinţa şi cu fapta ei şi cu ascultarea înaintea Domnului, şi faţă în faţă frăţeşte, duhul făţărniciei este cel ce face această neorânduială. Vă trebuie mereu povaţă pentru această împlinire sfântă a inimii curate unii faţă de alţii şi înaintea Domnului în unire frăţească, fiilor. Nimeni să nu aibă părţi aparte, înţelegere aparte, duh aparte, inimă aparte, purtare aparte, vorbire aparte, ci toţi o pâine să fiţi, toţi o iubire şi o ştire, toţi un cer strălucitor pentru Domnul şi pentru sfinţii Săi, care privesc pe pământ la voi precum priviţi voi de pe pământ cerul, fiilor. Unii altora să vă ştiţi inimile şi să vi le simţiţi, ca să puteţi lucra unii pentru alţii în vreme bună şi în vreme mai puţin bună, căci unii altora sunteţi mădulare, şi nu uitaţi aceasta! Fiţi cu grijă mare pentru cuvântul rostit de voi chiar şi în gând, ca nu cumva să se folosească diavolul de la voi şi să facă după vreun cuvânt rău spus de voi asupra voastră, căci gura şi inima trebuie să vă fie la fel şi cereşti să vă fie, ca să nu aibă diavolul ce folosi pentru el de la voi împotriva voastră apoi. Vedeţi voi de ce vă învăţ eu să vă feriţi de

duhul făţărniciei, fiilor? El lucrează cu dus întors prin cuvintele voastre, care nu sunt totdeauna la fel cu ceea ce voiţi sau urmăriţi, şi apoi duhul cel făţarnic aduce vouă fapta făţărniciei voastre, fiilor. O, feriţi-vă şi gândul, nu numai vorbele voastre să le feriţi de ceea ce nu vreţi să vină peste voi când voi rostiţi cu uşurinţă pentru ispitire în jur cuvinte vătămătoare vouă şi Domnului cu voi. Este scris omului că din cuvintele lui se mântuieşte sau se osândeşte, şi trebuie mare credinţă ca să nu dispreţuiască el acest adevăr bine rostit de Domnul pentru trezie în om, fiilor.

O, fiţi frumoşi cu inima, fiţi frumoşi foarte, că această frumuseţe este cea care se vede bine în afara voastră, precum se vede în afară şi ceea ce este urât în voi. Începeţi orice lucrare măreaţă, începeţi-o cu credinţă şi puneţi la ea iubirea şi apoi statornicia acestora, şi aveţi grijă mare de cuvintele din voi şi din afara voastră, fiilor. Nimic, o, nimic nu câştigă cel slab în credinţă lângă acest cuvânt. Sunt ridicaţi din mijlocul poporului Fiului meu fii cu inimi necredincioase în ei şi care aduc clătinare din credinţă peste cei slabi, care nu şi-au strâns merite ale credinţei lor. Fiţi tari în faţa acestor vijelii, căci cei neîmplinitori au lucrare rea, au duşmănie peste cei ce se luptă lângă Domnul cu iubire şi cu credinţă, fiilor. Staţi alături cu cei credincioşi şi tari în credinţă şi uitaţi-vă câtă pagubă aduce necredinţa peste cei ce s-au clătinat şi dau să clatine ei pe cei slabi, pe cei şovăielnici, pe cei nemulţumiţi şi cârtitori lângă Domnul. N-ar fi să aibă nici un drept lângă Domnul cel ce vine să-I fie Lui fiu, ci doar iertare să-şi capete lui prin pocăinţă mare, şi nu nemulţumit să stea lângă Domnul. Fiţi sfinţi întru toate, fiţi tari cu credinţa, că această tămăduire dau să aveţi peste voi în ziua mea de serbare, în zi de izvor de tămăduiri, fiilor.

Iar Tu, Fiule Doamne, Iisuse scump al meu, ajută-i pe ei să poată să Te creadă pe Tine până la sfârşit şi să le strângi lor plata credinţei lor şi să aibă la Tine bogăţie de har prin credinţa lor, Fiule înviat dintre cei morţi pentru mila Ta de ei. O, învaţă-i mereu pe cei ce-Ţi sunt fii, pe cei ce s-au dat să fie ai Tăi, căci sunt ai Tăi, iar eu stau înaintea Ta pentru ei şi mă rog cu rugăciune tare, fă-i tari pe ei, tari în credinţă, tari în iubire, şi prin acestea tari să fie ei în ascultare de Tine, Fiule milos, Doamne mângâietor. Amin.

— O, cum să nu-i întăresc Eu pe ei în cele ce am Eu de aşezat în ei pentru Mine, mamă? Le dau şi iar le dau mângâieri şi puteri. Îi învăţ să-Mi dea şi ei Mie asemenea, ca să putem unii de la alţii şi unii pentru alţii, mamă, iar tu atât de sănătos i-ai învăţat azi taina tămăduirii, vindecare de duhul făţărniciei, care nebănuit atacă din partea diavolului pe cei ce învaţă calea adevărului pe pământ, şi Mă plec înaintea ta ca un Fiu iubitor şi-ţi mulţumesc pentru marea ta iubire şi povaţă peste poporul Meu, mamă. Amin.

O, popor de nou Ierusalim, ai nume nou, fiule. Toate să strălucească de înnoire în tine şi peste tine, toate mereu! Nimic vechi nu se potriveşte la hăinuţa ta, la slava Mea, cu care Eu te învălui. Iată, noi le facem pe toate. Mereu, mereu lucrăm aşa, căci aşa am zis între Mine şi Tatăl, între Mine şi tine apoi, căci cu tine împlinim, Eu şi cu Tatăl, această Scriptură. Peste zece zile voi îmbrăţişa pe mulţi care vin la izvorul Meu de cuvânt, la masă cu ucenicii şi cu mironosiţele învierii Mele în mijlocul tău, tată. Le voi da mult şi-i voi ajuta să poată mult apoi. Le binecuvintez paşii spre izvor, trimit îngeraşi întru întâmpinarea lor şi-i voi face să simtă cu ei oastea cerească însoţindu-i spre izvorul Meu de cuvânt şi spre grădinile Mele cu tine, poporul Meu. O, mult îi iubesc pe cei ce cred cu putere. Mă bucur de la ei, Mă mângâi de la ei şi dau să le înmulţesc mereu credinţa şi iubirea şi lucrarea lor cea sfântă prin iubirea dintre ei, întru care Eu Mă odihnesc când ea este, dovedindu-i ea pe ei ucenici ai Mei.

Pace ţie, poporul Meu! Cu mare greu am coborât la tine în ziua aceasta, Eu şi mama Mea Fecioara. Am găsit neputinţă în porţi, căci diavolul se bagă să facă dureri, dar am stins durerea şi am dat cuvântul Meu ţie, căci sunt Cel ce pot. Hristos a înviat, îţi spune ţie mama Mea Fecioara dimpreună cu ucenicii şi mironosiţele învierii Mele, care aşteaptă ziua lor cu Mine în mijlocul tău.

Ia tămăduiri, poporul Meu, ia, tată, şi învaţă să iei, că ai izvor bogat de învăţătură peste tine, fiule. O, cine e mai bogat ca tine pe pământ? Nimeni, tată, nimeni, n-are nimeni bogăţie ca a ta. Păzeşte-o şi fii vrednic de ea, şi prin credinţă vei putea aşa. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Îţi dau binecuvântare şi putere îţi dau să-Mi pregăteşti praznic de înviere, că vin la izvorul învăţăturii Mele cu ucenicii şi cu mironosiţele Mele, vin cu cerul la tine, fiule. Fii plin de putere prin iubire, căci tu eşti sprijinul Meu, tu eşti casa Mea, tu eşti Betania Mea pe pământ acum, la sfârşit de timp, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2011